

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.335 van 18 augustus 2000
in de zaak A. 94.231/VII-22.142.**

In zake : Mahmood ISKANDER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mahmood ISKANDER, van Zweedse nationaliteit, op 3 augustus 2000 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Justitie van 18 juli 2000 waarbij zijn uitlevering aan de Duitse autoriteiten wordt toegestaan uit hoofde van de feiten vermeld in het bevel tot aanhouding van 11 februari 2000 uitgevaardigd door het Ambtsgericht te Münster, hem ter kennis gebracht op 31 juli 2000;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 augustus 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DENYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaten D. D'HOOGHE en M. GELDERS, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoeker vijf middelen aanvoert; dat, samengevat, het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat in de bestreden beslissing op geen enkel van de middelen is geantwoord die verzoeker heeft voorgedragen in zijn conclusies voor de Kamer van

Inbeschuldigingstelling te Brussel voorafgaand aan het gunstig advies van 29 juni 2000 in het raam van de aanvraag tot uitlevering, behoudens op het laatste, weze het zeer impliciet; dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 3, § 2, van de uitleveringswet van 15 maart 1874 omdat bij gebreke van een geldige beschikking tot exequatur de uitlevering in strijd is met die bepaling; dat het derde middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omdat de uitlevering van één van de vijf medebeklaagden zou zijn geweigerd, zodat alle betrokkenen niet te samen kunnen worden berecht; dat het vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omdat de uitlevering het verzoeker onmogelijk zou maken om de borgsom van 100.000 fr. hem door de Raadkamer bij beschikking van 4 juni 2000 opgelegd als voorwaarde voor zijn voorlopige invrijheidstelling te recupereren; dat het vijfde middel is afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het legaliteitsbeginsel omdat voor verscheidene van de op hem rustende betichtingen er in Duitsland geen maximumstraf zou bestaan;

2.2. Overwegende dat het eerste en het tweede middel betrekking hebben op beslissingen en adviezen van de strafgerechten voorafgaand aan de bestreden beslissing; dat de Raad van State zijn bevoegdheid te buiten zou gaan mocht hij die middelen onderzoeken en die rechterlijke beslissingen en adviezen op hun wettigheid toetsen; dat het de Minister van Justitie bij het nemen van de bestreden beslissing evenmin lijkt toe te komen een wettigheidstoezicht uit te oefenen op die beslissingen en adviezen; dat de Minister van Justitie door de bestreden beslissing te nemen de hem krachtens de uitleveringswet van 15 maart 1874 toekomende bevoegdheid op correcte wijze lijkt te hebben uitgeoefend en

zijn beslissing naar behoren lijkt te hebben gemotiveerd; dat de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzonderheid niet lijkt in te houden dat de Minister van Justitie gehouden was te antwoorden op de middelen die verzoeker heeft voorgedragen voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling; dat het derde middel blijkens de nota van de Minister van Justitie feitelijke grondslag mist; dat op het eerste gezicht de zorgvuldigheidsplicht en artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens overigens niet inhouden wat verzoeker daaruit in het derde middel afleidt; dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat het, zoals hij in zijn vierde middel stelt, onmogelijk zou zijn de borgsom te recuperen nu aan zijn voorwaardelijke invrijheidstelling buiten zijn toedoen een einde is gekomen en nu op 30 mei 2000 aan de onderzoeksrechter ontslag van onderzoek werd verleend zodat het gerechtelijk onderzoek in België is afgesloten; dat verzoeker de in het vijfde middel vervatte grief op generlei wijze staaft met voorlegging van de Duitse strafwetten waaruit het niet bestaan van een maximumstraf voor de feiten waarvan hij in Duitsland wordt beticht op duidelijk wijze zou blijken; dat mocht zulks toch het geval zijn, geenszins wordt aangetoond dat de Minister van Justitie op grond daarvan een andersluidende beslissing moest nemen; dat de middelen niet ernstig zijn;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien augustus tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.